

ZASADY REDAKCJI ARTYKUŁU

PROJEKT „EMBLEMATY POLSKIE / POLISH EMBLEMS”

Prosimy o załączenie streszczenia artykułu w dwóch wersjach językowych (polskiej i angielskiej).

1. Formatowanie tekstu:

- a) marginesy: 2,5 cm z każdej strony;
- b) czcionka: Times New Roman, rozmiar 12;
- c) interlinia: 1,5;
- d) wyrównanie: wyjustowanie;
- e) wcięcie pierwszego wersu w nowym akapicie ustawiane albo przyciskiem tabulatora, albo przyciskiem enter, jeżeli wcześniej mamy ustawione: format → akapit → wcięcia → specjalne: pierwszy wers, **nigdy kilkoma spacjami**.

2. Tytuł

IMIĘ I NAZWISKO [wersalikami, rozmiar 12],

Afiliacja instytucjonalna [wersalikami], np. INSTYTUT BADAŃ LITERACKICH PAN,
WARSZAWA

[enter]

tytuł [wersalikami, rozmiar 14, jeśli jest to cytat – kursywą],

ewentualny podtytuł [wersalikami, rozmiar 14].

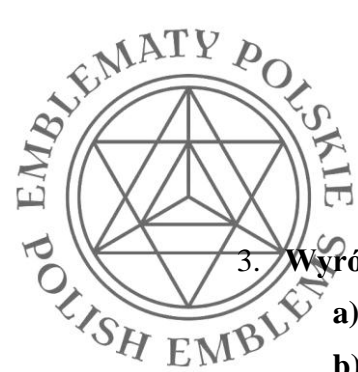
Ewentualne śródtytuły – dwa rozwiązania, każde poprzedzone odstępem (1 raz enter):

1. Sam numer, bold, Times New Roman, rozmiar 12
2. Sam śródtytuł zapisany literami, bold, Times New Roman, rozmiar 12

Przykład:

PIOTR KOWALSKI
INSTYTUT BADAŃ LITERACKICH PAN

UT PICTURA EMBLEMA?
TEORIA I PRAKTYKA

3. Wyróżniki:

- a) krótsze cytaty w tekście: cudzysłów, bez kursywy (do 3 linijek),
- b) dłuższe cytaty: bez kursywy, bez cudzysłowa w osobnym akapicie, obustronne wcięcie całego akapitu o wartości 3, linijka odstępu przed i po cytacie, czcionka Times New Roman, rozmiar 10, interlinia 1,
- c) zwroty łacińskie (rodzaju: *ad rem, ex definitione*) kursywą,
- d) przytoczenia słów obcojęzycznych istotnych dla analizy przekładu oddajemy w cudzysłowie polskim, podobnie ich polskie odpowiedniki, np.

Na jego korzyść przemawia jednak nie tylko to, że jest „summo poeta”, lecz także „eruditissimo homine”, a zatem odznacza się „humanitas” tak wielką jak sędziowie odmawiający mu tytułu obywatela.

Cyt. za: M. Wojtkowska-Maksymik, „*Gentiluomo cortigiano*” i „*dworzanin polski*”. *Dyskusja o doskonałości człowieka*, Warszawa 2007, s. 200–201.

- e) tytuły książek, artykułów i dzieł sztuki – kursywa,
- f) tytuły czasopism – cudzysłów.

4. Znaki interpunkcyjne:

- a) cudzysłowy: spacja cudzysłów wyraz cudzysłów spacja, czyli kot „wszedł” na płot; należy też dbać, by był to cudzysłów drukarski, czyli „x” a nie ‘x’, 'x' lub "x". Cudzysłów polski, czyli pierwszy dolny (,), a drugi górny ("). Jeżeli cytat zawiera w sobie cytat to wtedy stosujemy „«»” (na zewnątrz) np. „I wtedy on powiedział «Zielony pomidor» i uśmiechnął się znacząco”. Uwaga! Używamy do tego Wstaw → Symbol → i wybieramy z listy (nie: << czy >>);
- b) jeżeli jakiś fragment cytatu jest pominięty, wtedy wstawiamy [...].
- c) dywiz czy myślnik

dywiz: między dwoma członami nazwiska oraz w złożeniach typu Rzeczpospolita polsko-litewska;

myślnik: w przedziałach chronologicznych (1560–1580) i w zakresach stron (s. 75–90).

5. Przypisy:

- a) dolne [wstaw → przypis → przypis dolny],
- b) w tekście: przypis stawiamy po słowie, ale przed znakiem interpunkcyjnym, czyli: cztery odcienie błękitu⁸, które..., a nie: cztery odcienie błękitu,⁸ które...
- c) kolejność zapisu przy cytacie: cytat, cudzysłów, przypis, znak interpunkcyjny, czyli: „głęboki rów”⁸. a nie: „głęboki rów.⁸” ani też: „głęboki rów⁸”.

d) ujednicamy przypisy, obowiązująca konwencja: polska; jeżeli cytowany utwór się powtarza: dz. cyt., jeżeli powyżej jest ten sam autor i dzieło: tamże, jeżeli powyżej jest ten sam autor, ale inne dzieło: tenże/taż.; przypis zaczynamy wielką literą, na końcu zaś stawiamy kropkę; jeśli autor ma dwoje lub więcej imion, to nie dajemy spacji między ich pierwszymi literami, np. H.G. Gadamer.

e) Skrót „Por.” używamy w sytuacji polemiki z przywoływanym tekstem, „zob” przy odwołaniu.

f) Wskazanie strony: s. 10. (a nie str. ani strona),

g) jeśli przypis dotyczy zakresu stron, to między liczbami stawiamy półpauzę bez żadnych spacji (czyli s. 7–10, a nie s. 7 – 10) lub s. x i nast.

Np.: J.W. O'Malley, dz. cyt., s. 104 i nast.

h) uwaga na kropki na końcu przypisu,

i) nazwy miejsc wydania dzieł zagranicznych (nie dotyczy wydawnictw emigracyjnych) zapisujemy w oryginale, czyli London, New York itd.

j) Oznaczamy w przypisie tłumaczy (przeł.), osoby, które przygotowały edycję/publikację (oprac.), trzech alfabetycznie pierwszych redaktorów (red.).

k) Oznaczenie księgi: cyfrą rzymską, rozdziału: arabską, wersu: w. cyfra arabska, np.:

Zob. Arystoteles, O duszy, III, 3 (428 b), przeł. P. Siwek [w:] tenże, *Dzieła wszystkie*, t. 3, Polskie Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 1992, s. 122.

l) Cytaty w przypisie zawsze ujmujemy w cudzysłowie, po podaniu adresu bibliograficznego, np.:

E. Tesaurus, dz. cyt., s. 289: „Alia species est hypotyposis, [...] quae rem quidem non agentem exhibet, set ita sensibus expositam, ut colore, sono, odore & aliis, quae sub sensum cadunt, maxime notabilis sit”.

m) struktura przypisu:

w przypadku książek: pierwsza litera imienia. nazwisko, *tytuł dzieła*, przeł. Pierwsza litera imienia tłumacza. nazwisko tłumacza, wydawnictwo, miejsce, data wydania, numer strony.

Przykład: J. Maciuszko, *Symbole w religijności polskiej doby baroku i kontrreformacji*, Chrześcijańska Akademia Teologiczna, Warszawa 1986, s. 34.

W przypadku czasopism: pierwsza litera imienia. Nazwisko, *tytuł artykułu*, „tytuł czasopisma” rok wydania, tom, numer, zakres stron artykułu, tu: konkretny/konkretne numer/numery stron/y odwołania.

UWAGA 1: Numery tomów/numerów zapisujemy zawsze cyframi arabskimi.

Przykłady:

W. Kriegseisen, *Studia uniwersyteckie młodzieży z Prus Królewskich z XVI–XVIII w.*, „Kwartalnik Historyczny” 1989, nr 3/4, s. 201–233, s. 221.

S. Obirek, *Swoista inkulturacja – Jezuici i polski sarmatyzm*, „Analecta” 1998, nr 1, s. 71–82, tu s. 73.

W. Ryczek, *Niebezpieczna dziedzina. Bartłomiej Keckermann o historii i historiografii*, „Odrodzenie i Reformacja w Polsce” 2015, t. 59, s. 137–161, tu s. 159.

w przypadku edycji krytycznych, antologii itp.

Podajemy zawsze osobę (lub zespół) odpowiedzialną za opracowanie tekstu za pomocą formułki oprac., np.

K. Bolesławiusz, *Przeraźliwe echo trąby ostatecznej*, oprac. J. Sokolski, Wydawnictwo IBL, Warszawa 2004, s. 87.

w przypadku artykułów w książce: pierwsza litera imienia. nazwisko, *tytuł artykułu* [w:] pierwsza litera imienia. nazwisko autora książki [chyba że ten sam, wtedy: tegoż], *tytuł książki*, miejsce wydania data wydania, zakres stron, tu numer strony.

Przykłady:

P. Wilczek, *Radykalna reformacja w Polsce – modele badań w drugiej połowie XX wieku* [w:] tegoż, *Polonice et Latine. Studia o literaturze staropolskiej*, Katowice 2007, s. 47–62, tu s. 57.

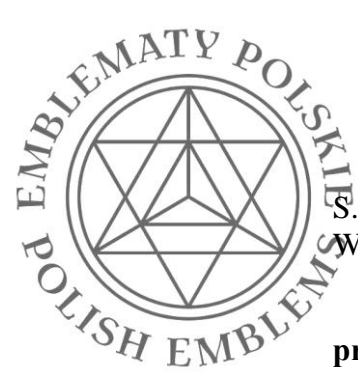
K. Meller, *Psalm – kalwińska „Pieśń nad pieśniami”. O kształtowaniu się ewangelickiej kultury literackiej i duchowej (na przykładzie przekładów i parafraz Liber Psalmorum z XVI i XVII w.)* [w:] *Ewangelicyzm reformowany w Pierwszej Rzeczypospolitej. Dialog z Europą i wybory aksjologiczne w świetle literatury i piśmiennictwa z XVI i XVII wieku*, red. D. Chemperek, Warszawa 2016, s. 275–308, tu s. 300.

w przypadku książek pod redakcją: *tytuł książki*, red. pierwsza litera imienia. nazwisko redaktora lub redaktorów [w mianowniku, nie dopełniaczu], miejsce wydania data wydania, numer strony.

Przykład: *Romantyzm i nowoczesność*, red. M. Kuziak, Universitas, Kraków 2009, s. 18.

jeśli mamy wydanie wielotomowe: pierwsza litera imienia. nazwisko, *tytuł*, wydawnictwo, t. nr tomu: *tytuł tomu*, miejsce wydania data wydania, numer strony

Przykład:

S.H. Lubomirski, *Poezje zebrane*, oprac. A. Karpiński, Semper, t. 2: *Komentarze*, Warszawa 1996, s. 47.

przypisy do tekstów ze stron internetowych: autor, *tytuł*, link [dostęp dnia: data].

Przykład:

Por. A. Augustinus, *Quaestionum Evangeliorum libri duo*, II, 51, http://www.augustinus.it/latino/questioni_/index2.htm [dostęp: 13.07.2012].

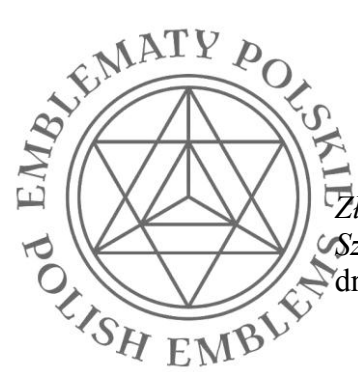
odwołanie do starodruków:

1. Imię oraz nazwisko autora zapisujemy zawsze w mianowniku w formie oryginalnej (W. Shakespeare, nie: Szekspir); w wypadku humanistów możliwa jest forma zlatynizowana, np. A. Manuzio albo A. Manutius, prosimy jednak o konsekwentny zapis (oryginalne brzmienie nazwiska lub przydomek można podać w okrągłym nawiasie).
2. Tytuł dzieła przepisujemy z karty tytułowej w wersji krótszej. Zamiast *Pieśni o cnych lisowskich kozakach abo Pogrom Czechów i kalwinistów przez lisowczyki...* zapisujemy: W. Dębołęcki, *Pieśni o cnych lisowskich kozakach*.
3. Jeśli w starodruku nie ma numerowanych stron, strony są identyfikowane przez oznaczenia składki, np. A, A2, A3, A4, B, B2 itd. brakujące oznaczenia (strony verso i nieoznaczone strony recto) odtwarzamy i zapisujemy w tej formie. Nie odtwarzamy oznaczeń składki, jeśli te oznaczenia współwystępują z numeracją liczbową.
4. Miejsce wydania pozostawiamy w brzmieniu podanym w starodruku (np. Gedani zam. Gdańsk)
5. Podajemy informację o drukarni analogicznie do wydawnictw współczesnych, z poszanowaniem podanym w starodruku brzmieniem (Apud... Chez... W drukarni...). Jeżeli brakuje informacji o nazwie miasta, roku wydania, wydawcy lub nakładcy, ale zostały zidentyfikowane, zapisujemy je w kwadratowym nawiasie, jeśli nie, także wpisujemy odpowiednią informację, np.: [brak miejsca wydania].
6. W wypadku wyjątkowych druków (unikaty, egzemplarze konkretnych właścicieli) podajemy dodatkowo bibliotekę przechowującą druk wraz z sygnaturą.

Przykłady :

M. Frigillanus (Bellovacus), *De nihilo. Hecatodia plane aurea*, apud Dionysium a Prato, Parisiis 1562, k. 32r–v.

L. Coquelet, *L'Éloge de rien dédié à personne, avec une postface*, chez Antoine de Heuqueville, Paris 1730, [s. 3 nlb.]

Złota korona abo Kazanie na pogrzebie jaśnie oświeconej księżny Anny z Sztemberku Ostrogskiej, hrabinej na Tarnowie, wojewodzinie wołyńskiej, W drukarni Franciszka Cezarego, Kraków 1636, k. A2r.

Rękopisy:

1. Podajemy miejsce i instytucję przechowującą rękopis wraz z sygnaturą oraz ew. karty lub strony lub inne jednostki (czyli: Oxford, Bodleian Library, Ms. Holkham misc. 514, k. 136).

Oznaczanie rysunków:

W tekście głównym w nawiasie oznaczamy (rys. 1) i załączamy na końcu artykułu obrazki w odpowiedniej rozdzielczości i kolejności z następującym podpisem:

Rys. 1. Autor/autor zbioru, *tytuł*, oficyna wydawnicza, miejsce rok wydania, numer s., informacja o źródle (biblioteka i sygnatura).

Na przykład:

Otto van Veen, *Quinti Horatii Flacci Emblemata. Imaginibus in aes incisus, notisq[ue] illustrata*, apud Philippum Lisaert, Antverpiae 1612, k. tytułowa (udostępniono dzięki życzliwości Biblioteki Maurits Sabbe w Leuven, sygn. 2-001013/C)